

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku K. W.

przy uczestnictwie A. R. , I. R. , R. W.

i W. W.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 6 lutego 2020 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. trzeba wskazać, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Odnosząc się do przesłanki potrzeby wykładni wskazać należy, że sam brak orzecznictwa Sądu Najwyższego odnośnie do danego przepisu nie stanowi wystarczającej przyczyny uznania, że zachodzi konieczność jego wykładni. Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Nie stanowi natomiast o rozbieżności zajęcie odmiennych stanowisk przez sądy dwóch instancji w tej samej sprawie, a tylko taki argument zawarł skarżący w uzasadnieniu wniosku.

Wnosząc o dokonanie wykładni art. 688 w zw. z art. 618 § 1 i 3 k.p.c. skarżący nie kwestionuje ogólnie przyjętego poglądu, że w sprawie o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo własności, a po zapadnięciu prawomocnego postanowienia o zniesienie współwłasności uczestnik nie może dochodzić roszczeń przewidzianych w § 1, chociażby nie były zgłoszone w postępowaniu o zniesienie współwłasności. Nie ulega też wątpliwości, że pomiędzy spadkobiercami K. W. a osobą trzecią odbyła się sprawa o zniesienie współwłasności, w której nie został podniesiony zarzut zasiedzenia nieruchomości. Taki stan faktyczny, z tym że dotyczący działu, spadku był przedmiotem rozpoznania w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego (z dnia 20 sierpnia 2009 r., II CSK 154/09, nie publ., z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 24/11, nie publ., z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 24/11, nie publ.) i w każdej z nich przedstawiono pogląd

tożsamy z wyrażoną wyżej zasadą. Fakt, że spadkobiercy nie przeprowadzili działu spadku, nie przesądza o możliwości wniesienia odrębnej sprawy o zasiedzenie nieruchomości, skoro w sprawie o zniesienie współwłasności zostało wydane prawomocne orzeczenie ustalające konkretne udziały w przyznanych częściach. Ponieważ wniosek przedstawia tylko własne, subiektywne oceny skarżącego a nie rozbieżne wywody prawne orzecznictwa lub judykatury brak podstaw do stwierdzenia, że wykazał zaistnienie powołanej przesłanki.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z 13 § 2 k.p.c.).